

SZEPESI ATTILA

Arcimboldo-szonettek

(RÉSZLET)

Hídpénzszedő. Alatta zúg a víz.
Előtte lépdél mindenféle vándor,
kit ösvény hozott, aztán tovavisz.
Mesterlegény. Remete számárháton.

Pobos bíró, kit sűrűn süvegelnék.
Javasasszony meg mankón-járó jámbor
koldus. Subanc, ki lúdakat terelget.
Vadász – rókafi leskel batyujából.

Kósza igríc, halász, kutyapecér.
Cigány, ki erdőn vályogot dagaszt.
Obsitos, aki végre hazatér,

bár csak néhány üszkös sebhely a bére...
Mind odaajt egy fénylő rézgarast
a hídpénzszedő szutykos tenyerébe.

* * *

Asszony-álmot ígésző kékszakáll,
leányszívek nyalka delejezője,
kire a szende szűz borzongva vár,
de a rima is elsápad előtte.

Kofa, szakácsné mind utána bomlik,
ha léptei kopognak utcabosszat;
sápadt vénlány a diványán elomlik,
grófkisasszony meg cselédlány elolvad.

*Gáláns mosolya mindig mézes-mázos,
bódít, bár csak magamagát imádja.
Szeme kigyúl, kísértő szava csábos,*

*és boldog, ha utána összetörten
bámul luvnya meg fityulás apáca
s jósnő, ki titkot lát a kristálygömbben.*

* * *

*Vándor igríc. Száz csoda tanuja,
világ útjának garabonciása.
Lábán elfoszlik pántos saruja,
de falu-város népe körülállja.*

*Kölyök pusmog, vihog fogatlan néne,
ha elmeséli rettentő kalandját:
tüzes sárkányt is felidéz regéje
és fenyegetőn megpendíti lantját.*

*Szól tengerekről, torlódó havakról,
felhőben keringő sáska-hadakról;
alattuk kormos éjbe hull a környék.*

*Portyázik a kutyafejű tatár,
az égen röppen karmos griffmadár
és rókalukban élnek kurta törpék.*

* * *

*Kútásó. Kürtőt váj a puha földbe
s míg hull nyakába sár-áztatta rög,
egér inal, a béka nyelvet ölt
s vakond csimpaszkodik omló göröngybe.*

*Halad tovább. Süllyed vele a föld,
magát derékig, nyakig beleásva*

*merül a komorló árnyékvilágba;
kísérti a rég tovatúnt időt.*

*Meg-megtorpan, hol napsugár se járt még,
magába mélyül minden görbe árnyék,
és ágbogas gyökér sem ér oda,*

*de a feltorlott kavicsok között
pár kréta-kori csigabéj görög
s egy csörgedező vízér fut tova.*

* * *

*Angyalcsináló. Lelkek röptetője,
kik tovaszállnak zöngő szúnyogon.
Fölkeringenek kavargó szellőre
s tovatúnnak a légbeszótt uton.*

*Marad utánuk vascsipeszre száradt
véres vatta egy koszlott pléhvödörben.
Nem tudható, az incifinci szárnyak
merre szállnak ködökbe merülőben.*

*Lelkecskéék, tűnődő animulák
láthatatlan keringenek tovább.
Meg-megcsillannak szél-sodorta hóban.*

*Élnek egy sors-vesztő dimenzióban:
fakult tükörben valakit keresnek
s az elalvóra félszeg odalesnek.*